

6

NAŠLA JSEM VĚC, KTERÁ JE NA LIDECH SNAD NEJZVLÁŠTNĚJŠÍ a která je už po celé generace předmětem zapálených debat. Z našich koster víme, že v ploutvích máme také kosti, ale stále v nás vzbuzuje odpor, jak *nabé* se zdají na lidech: končetiny ve tvaru hvězdy, jež jim dávají takovou výhodu, jež jim umožňují stavět propracovanější lodě než naše, navzdory jejich naprostému primitivismu, jež jim umožňují splétat obaly na těla,

další umění, jemuž jsme se naučily jen díky lovu, ačkoli naši historici už tuto skutečnost začali mazat z dějin a tvrdí, že jsme pletení vynalezly samy.

A to vše jen proto, že místo ploutví mají ruce.

Protože přesně to trčelo z trupu lodi. Myslím to vážně. Z otvoru, který musel být do trupu záměrně vytesán, trčela lidská ruka.

Ruka trčící do otevřeného oceánu.

A navíc něco držela. ♦

7

„PATŘÍ K TOMU I ČLOVĚK?“ ZEPTALA SE MÍNA, ZATÍMCO jsme si všechny ruku prohlížely.

„Neblázni,“ usadila ji vzápětí Zlata. „Určitě je to nějaký podfuk.“

„Ale čím podfuk?“ uvažovala jsem. „Z lodi je vrak. A posádka je mrtvá.“

„Ale kdo z ní ten vrak udělal?“ přemítala Mína. „A kdo zabil ty muže?“

„Dost hloupých řečí,“ vyštěkla kapitánka. „Je to vzkaz.“

„Vzkaz?“ podivila se Mína.

Kapitánka se prudce otočila a tvrdě udeřila Mínu ocasní ploutví do hlavy. Mína odletěla do dálky a okolo jejího těla vykvetly pramínky krve. „Co to drží, Batšebo? Co ta ruka drží?“

Připlavala jsem blíž a nepřestávala myslet na tu obří ocasní ploutev, která by mohla stejně ublížit i mně. Tajně jsem si myslela, že Mína má na ostražitost nárok. Moje základní otázka nebyla zodpovězena. Lovily jsme lodě s živými lovci na palubě. Občas jsme nějakou našly vypleněnou jinou loveckou posádkou, ovšem za celý rok, který jsem strávila jako učednice pod kapitánkou Alexandrou, jsme nikdy nenarazily na mrtvá těla ve vodě. Jistě, lidé jsou barbaři, to věděl každý. Ale skutečně by se takhle zabíjeli navzájem? Nechali by vlastní loď napospas oceánu?

S bušícím srdcem a pošramocenými nervy jsem stočila levé oko k ruce a přiblížila se k ní dost na to, abych na ni dosáhla, kdybych chtěla. Ačkoli její majitel byl určit mrtvý. Nebo snad ne?

Ruka držela nějaký kruhový předmět jen o málo menší než dlaň, jako by někomu něco ukazovala.

Ale komu?

„Je to kulaté,“ hlásila jsem. „Zlaté.“

„Mince?“ navrhla Zlata.

„Víc,“ požadovala kapitánka. „Chci slyšet víc.“

„Jsou na tom nějaké symboly,“ popisovala jsem dál. „Tři trojúhelníky. Možná hory?“

„Nežádala jsem tě o žádné dohady, žádala jsem tě o popis.“

„Na spodní straně je kříž,“ dodala jsem rychle. „A u něj klikaté čáry.“

Kapitánka mlčela. Nakonec vyřkla jediné slovo. „Uхни,“ rozkázala a jala se chystat k útoku. Spěchala jsem od lodi ze všech sil, ale stejně mě málem trefila. Vzápětí narazila do lodi s takovou silou, že ji rozpúlila. Pak se jen trochu zavrtěla a loď se rozpadla na kousky.

Dřevo v okolí ruky odplavalo a odhalilo mladého, vyděšeného a rozhodně živého muže, jemuž patřila. Stále svíral svůj amulet. Byl připoutaný k trupu, který ho nyní táhl k jeho smrti.

Chvíli jsme se dívaly, jak se mladý člověk topí, ale pak nás kapitánka překvapila. Vytlačila z dýchacího otvoru dechovou bublinu, která obklopila mladíkovu hlavu a dodala mu vzduch.

„Kapitánko?“ vydechla jsem zaraženě.

„Ty čáry, které jsi viděla, nejsou symboly,“ řekla a kroužila okolo muže ve vodě, který se pachtil směrem k hladině Propasti. Stačilo by, aby jednou máchlá ocasem, a srazila by ho zpátky k nám. „Jsou to písmena lidského jazyka. T a W.“

Mína pochopila, o co jde, a připlavala ke mně blíž. Přidala se i Zlata. Tři učednice, sjednocené hrůzou z toho, co kapitánka naznačovala.

Až se náznak proměnil ve skutečnost.

„Našly jsme,“ oznámila kapitánka, „stopu Tobyho Wicka.“ ♦

DOKONCE UŽ TEHDY, TAK BRZO, JSEM ZABILA MNOHO lidí. Vždycky jsem se ale snažila takovému osudu vyhnout.

I když se mě nikdy nikdo nezeptal na můj názor ohledně babiččina proroctví, že budu lovit, přijala jsem ho se zarpulostí, kterou mé mladší já zaměňovalo za vyspělost. Jako všechny velryby jsem lidi nenáviděla a měla jsem k tomu dobré důvody – jejich krvavé vraždění a plýtvání uloveným ma-

sem, které dokazovalo, že loví spíš pro zábavu než z nutnosti. Snažili se ovládnout moře, ačkoli se drželi pouze na spodní straně hladiny Propasti a ohrožovali naše velká hejna a města jenom z dálky.

Lovila jsem, protože naše města lovce potřebovala. A jak už jsem řekla, v době svého učednictví jsem měla i vlastní důvody. Ovšem i před lety, kdy mi babička předpověděla můj osud, byla má ochota poznamenaná drobnou výtkou. Výtkou proti jedné části lovu, o níž se nemluví a která je opředena pověrami, jíž jsem se odmítala účastnit. Matka a babička ze mě vychovaly to, čím byla moje babička a čím babička doufala, že se stane moje matka.

„Já přeci nemůžu být jen lovec,“ namítla jsem okamžitě. „Jsem také myslitel. Nepřidám se k tomu jejich náboženství.“

„Ale přidáš,“ přikázala babička nesmlouvavě.

„To tedy ne. Jsou to blázni a barbaři, dusí se pověřivostí a uctívají svého ďábla...“

„Neříkej jeho jméno,“ zarazila mě matka náhle. „Nevyslovuj ho.“

„Proč?“ pokoušela jsem ji. „Přináší smůlu? Ďábel si tě najde, když vyslovíš jeho jméno nahlas?“

Musím přiznat, za tím stála mladická odvaha, snaha vyme-

zit se proti mým zpátečnickým příbuzným. Bylo v tom však více předvídavosti, než by mě napadlo.

„Budu lovit, ale nestane se ze mě blázen.“

„Dcero moje, neříkej to.“

Ale já to řekla.

„Toby Wick.“ Několikrát. Dokonce jsem si možná vychutnávala bolest v matčině tváři a znechucení v tváři babiččině. Pojmenovala jsem našeho ďábla. Naši zrůdu. Náš mýtus.

Ale kdo se nakonec ukázal jako blázen? Vyslovila jsem jeho jméno a za to jsem ho později našla. ♦

MLADÝ MUŽ SE STAL NAŠÍM VĚZNĚM, AČKOLI NA ZAČÁTKU se v panice málem utopil. Dechová bublina je vzduchový zásobník, který jsme vyvinuly z jedné látky nacházející se v těle platýse, která prodlužuje dobu využitelnosti kyslíku, a z další chemikálie objevené v korálech, která bublině pomáhá udržet tvar. Nicméně první nádech pod vodou je dost silný zážitek. Ani bych nečekala, že to nějaký člověk dokáže,

kdyby mě vůbec tak bláznivá představa napadla. Tenhle se aspoň snažil.

„Kde je?“ vyslychala ho naše kapitánka lámanou lidskou řečí, kterou se učí všichni lovci, ovšem je neuvěřitelně složitá.

Člověk byl přinejmenším překvapený, že slyší obří velrybí kapitánku, asi tak padesátkrát větší a minimálně pětsetkrát těžší než on sám, mluvit jeho vlastním jazykem, ačkoli ve vodě zněla slova jaksi zastřeně. Stále divoce zápasil se svou dechovou bublinou. Lokl si vody, rozkašlal se a opět si lokl. V prostoru, pro který rozhodně nebyl stvořen, se nedokázal dobře orientovat. Mezi námi, jak si tihle tvorové vůbec kdy mohli myslet, že jsou způsobilí plavit se po nekonečném a nedozírném oceánu?

„Vezmi ho k hladině!“ přikázala mi kapitánka.

Zarazila jsem se. „K hladině?“

Otočila se čelem ke mně. „Copak se z nás stala posádka, kde kapitánka musí každý rozkaz opakovat dvakrát? *Vezmi ho k hladině!*“

Další vysvětlení jsem nepotřebovala. Chytila jsem vyděšeného mladíka do tlamy – což ho vyděsilo ještě víc –, zamířila s ním k hladině Propasti a přetočila se hlavou dolů, abych mohla vstoupit do světa lidí. ♦

